

Lletra urgent número 1

Un relat de: [Ossian](#)

Recordes quan ens vàrem conèixer? Eres tan atractiva i inabastable com ara. Escrivies amb delit versos viscuts feia molts anys. Rememoraves el que ja no vivies i ho plasmaves sobre el paper com un pintor ho faria sobre el llenç. Podia llegir en la tremolor de les teves mans d'ungles ben pintades, l'emoció que hi posaves i en la mirada trista l'enyor del que estaves perdent. I mentre tu et buidaves, inconscient a la meva anàlisi, jo cercava la paraula justa, l'oració perfecta que arribés a definir l'admiració que em despertaves, el desig que encara em desfermes. Buscava la manera de dir-te allò que encara no he estat capaç de verbalitzar fins avui.

M'hauria agradat ser ell quan us vau conèixer, no el d'ara, el que només et provoca desassossec, no, jo voldria ser ell quan et despertà el desig pur, sense condicions, sense regles, sense horaris. I menteixo per la barba i pels dits, car mai he volgut ser ningú que no fos jo. Ni ell ni cap altre que t'hagi conegut, que el que més desitjo es ser jo en comunió perfecta amb tu.